

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 260. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568720080/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

ventning der i Førstningen er behagelig – tilfredsstilles den, er Fornøjelsen og virkelig fuldstændigere; men tilfredsstilles den ikke, er Misfornøjelsen saa meget des større, da den, med Tilbageblik paa det pralende Løfte, gaaer over til Ærgrelse. En Stad i solut Stiil lover ikke meer end den kan holde, dens Conversation er lig den daglige Tale, sund Forstand og hist og her et got Indfald er alt hvad man forlanger af den; en Stad i *bunden Stiil* derimod sætter sig i Lave, rømmer sig, og begynder at declamere – vee den, hvis den ikke opfylder alle Fordringer *in arte poetical*

Guder, Mennesker og Recensentere have til ingen Tid taget det ilde op – til al Lykke for denne min vimmelskaftede Reisel – at man i *Prosa* fremkom med dagligdags Bemærkninger, med Tanker, som Folk fleest kunde have dem, med simpel Menneskesands uden mindste *Seraphiskt* eller *Sataniskt Genie*; men *Guder, Mennesker og Recensentere* have til allestider strængeligen forbudt alle indtil de mindste Stærk af Maadelighed i *Vers*, Enhver Poet er det paalagt, under Straf paa Ære, Liv og Gods, at see hvad ingen anden seer, tænke hvad ingen anden tænker, og fra Begyndelsen til Enden ikke at gaae, som gemene Folk; men at *fremgaae* som en Brudgom af sit Kammer, som en Helt til Seierslaget, som Solen fra Østen til Vesten, bestandig straalende, bestandig den høie, den herlige, den samme! Uden at skeie til høire eller venstre, end sige, som Loths overmaade prosaiske Hustrue, at vende sig reent om, maa han spanke, fremtrine, taktskride – efter Omstændighederne vel og trave, gallopere, ja! selv flyve – ligefrem, kun ligefrem, bestandig ligefrem, som den løbske Hingst, som Lysstraalen, som det træffende Lyn, som Stormen, som Ørnen, og som hans hele øvrige Familie. Engel eller Diævel maa han være – kun ikke blot Menneske!

Det samme giælder i mine Tanker om Stæder. I ubundne Gader og riimfrie Quarterer tager jeg til Takke med Huse – i de bundne og rimede derimod forlanger jeg lutter Palladser. Thi hvorfor gav man sig ellers den Umage, at binde og rime dem?

Men – Spørksmaal, om man overhovedet burde binde eller rime nogen Ting, det være sig Tanker, Træer, Bygninger, eller Mennesker – i denne for Resten i sig selv meget naturlige Ver-